

Lady Lisbeth 5

– Z.Sena ÖZTÜRK · 21 Haziran 2012

Beş yıl sonra...

Dar patika , nehire paralel gidiyordu.Simon ve Andre'nin sağında hafif bir yokuşun tepesinde sık ağaçlarla dolu bir orman vardı.Onun arkasında dağlar ise halen kıştan kalma karlarla kaplıyken , nehir yatakları kışın ardından buzların erimesiyle neredeyse taşmak üzereydi."Solunda gördüğün uçsuz bucaksız arazi senin klanına aitti Andre."Andre çıplak dağlara kadar uzanan sık ormanlığa dalgın dalgın baktı.Zirveler karla kaplıydı.Aylardan mayıs olmasına rağmen , yağmur yüklü kara bulutların varlığıyla , insanın yüzünü kesercesine sert bir rüzgar esiyordu.Andre'nin gözü savaştan önceki ailesinin evi diye bildiği malikaneye takıldı.Şimdi o ev camları tamamen kırılmış ve tek bir yaşam belirtisinden yoksun vaziyette öylece durmaktaydı.

Geçen bir buçuk yıl boyunca her gün usanmadan Simon Andre'yi buraya getiyordu.Sebebi sadece evlerini göstermek değildi.Simon yasadışı bir şekilde gözlerden uzak tepelerde vaftiz oğluna ateşli silahlarla ilgili becerileri kazandırmaktaydı.On sekiz ayda yirmi santim uzayan genç adam bu tarz yasaklanmış çalışmalar yapıyor olmaktan çok mutluydu ve sıklıkla Lisbeth olsa bu tarz gizli bir uğraşın içinde olmaktan ne büyük keyif alırdı diye düşünüyordu.Lisbeth'e ait anıları Simon'un ona atından inmesini işaret edince bölündü.Simon çırılçıplak kalmış evin alçak kapısından içeri girdi , Andre'de peşinden.Simon pisliğin götürdüğü boş bir köşeyi göstererek "İlk olarak , sen doğmadan birkaç hafta önce baban , sonra annen ve Andrea ... bana söylediklerine göre donarak ya da açlıktan ölmüşler.Seni işte burada Andrea'nın -ablanın- kollarında buldum , hemen hemen hiç sesin çıkmıyordu."Simon arkasını döndü , sesi boğuktu."Seni emzirmesi için buralardan genç bir kadın buldum , yoksa sende tıpkı ailen gibi ölürdün."Simon duygulanmıştı."Baban bir insanın sahip olabileceği en iyi dosttu ve annen o nadir güzellik...".Boğazının düğümlendiğini hissetti."Bu toprakları geri almayı onların anısına borçlusun! Eğer kısa bir süre içinde harekete geçmezsek insanların güneye göç edecekler.Onları bir araya getirmek ve topraklarına yeniden hükmetmek zorundasın.Burada , yeni yaşantımızı kurmaya kendini adamalısın!"

"Vaftiz baba...Nasıl olurda biz...".Simon'un bakışları sertleşti."Sen topraklarını bileğinin hakkıyla geri alacaksın!Seni yıldırımalarına izin verme , beni duydu mu oğlum?"Andre hayretle vaftiz babasının yanaklarından birden bire süzülen yaşlara bakakaldı.Yaşlı adam aniden arkasını döndü ve loş ortamı terk etti.Kısa sürede atlarına bindiler ve zümrüt rengi gecede kayboldular...

Lisbeth yarı uyur vaziyette sokaktan odasına dolan gürültüyü dinlerken birdenbire arkadaşı Andre'yi görmeyi öyle çok istedi ki , boğazı özlemle düğümlendi.Kafasını dağıtmak istercesine ailesinin tamamlanmasına sevinmeye zorladı kendini ama alt kattan gelen kavga sesiyle kendini boş bir hayale kapılmaktan kurtardı.Onlar Patras'tan İskoçya'ya gelirken babası annesine ağır hakaretlerde bulunmuş ve onlarla gelmemişti ve abisi de..Bu sefer ki kavganın sebebini merakla salona doğru inen merdivene yöneldi.Merdivenlerin sonundaki kapalı kapının ardında ne konuşulduğunu tam olarak duyamıyordu yine de anne babasının kavga ettiğini anlayabiliyordu."Sanırım seninle ilgili bir mevzu Lisbeth." diye bir tahminde bulundu on dokuz yaşındaki abisi Marcos.Aslında Marcos konuyu biliyordu.Annesi Lisbeth'in

yaklaşmakta olan on altıncı doğum gününde bir balo düzenlemek istiyordu.Önceden olsa babası bu teklifi kabul edebilirdi.Ama Patras'ta oğluyla bir başına kaldığı günden bu yana içinde kızlarına karşı en ufak bir sevgi kırıntısı kalmamıştı.Marcos Lisbeth'e söylemekle söylememek arasında gelip giderken yan gözle son gördüğünden bu yana gözle görülür bir şekilde büyümüş Lisbeth'i yakından incelemeye başladı.Cildi pürüzsüzdü ve duruşu bir asilzade kadar mükemmeldi.Cılız kardeşinin nasıl olup da böyle bir baş belası kuğuya dönüştüğü anlamakta güçlük çekiyordu.O sırada sanırım anlaştılar dedi Eva."Hangi konuda?" diye sordu Lisbeth."Senin doğum günü balon!" diye heyecanla bağırırdı Eva."Peh!Babamın iki yeni elbise için bu kadar gürültü çıkarmasına lüzum yoktu.Hem balo isteyen kim ki?" diye yanıtı Lisbeth.Marcos konuyu dağıtmak adına "Babamın asıl sinirlendiği sebep bence balo için Sir Dick'in yardım teklifinde bulunması.Onu pek sevdiği söylenemez .Ne de olsa bir zamanlar annemle evlenebilmek için birbirlerine rakip olmuşlar.""Teklifini reddetsinler ve babamda kavga edecek sebep kalmadığı için bu evden gitsin" dedi Lisbeth.Marcos kardeşine sataşmak adına "Lisbeth hala genç bir hanımefendi gibi davranmasını öğrenmemişsin.Hoş zaten öğrenebilmiş olsaydın şu an yelpaze tutacak parmağın yerinde duruyor olurdu."Lisbeth halen üzgün olduğu bu konuda dalga geçilmesine dayanamadı ve hışımla "Sana dokuz parmakla neler yapılabileceğini göstereyim!" diyerek Marcos'un üstüne yürüdü."Kesin şunu!" diyerek araya girdi anneleri.O sırada odadan babaları da çıktı."Senden nefret ediyorum, hatta babamdan da , hatta..." sözlerini tamamlayamadan kendini dışarı attı Lisbeth ve dar sokaktan geçip ahırın bulunduğu avluya doğru koştu.Sabah sisi yüzünden yavaşladı ahır geçip köşeye geldiğinde Andre ile karşılaştı.Annesinin yasağından ve Simon ile buradan ayrıldıklarından beri Andre'yi görmemesine rağmen samimiyetlerinden bir şey kaybetmemişlerdi."Hey... gözlerin dolmuş." diyerek Lisbeth'i kendine çekti Andre.Lisbeth tam ağzını açmıştı ki şiddetli hıçkırıkları onu susturdu.O araba kazasından bu yana ikinci kez ağlıyordu.Andre dikkat çekmemek için Lisbeth'i kolundan tutarak samanlığa girdirdi.Lisbeth'i tekrar kendisine çekti ve sakinleştirmek için kollarına aldı.Andre konuşma ihtiyacı hissetti ve yakında topraklarını yeniden kazanmak için orduya katılacağını söyledi.Andre , Lisbeth'in gözlerinin kısıldığını ve sinirden sesinin titrediğini fark etti."Biliyordum vaftiz baban ya da ordu seni benden uzaklaştıracaklarını biliyordum." diyerek burnunu çekti , sonra kafasını tekrar yere eğdi.Bir anda ağzından "Boş hayallere kapılma Andre nasıl bu kadar saf olup Simon denen adamın peşinden gidiyorsun!" lafları kaçırıldı.Hemen ardından da Andre'nin ne kadar kırmış olabileceğinin farkına vardı.Andre sert bir hareketle Lisbeth'i kollarından itti ve arkasını döndü.Derin bir sessizlik oldu.Derken Lisbeth gitmek için bir girişimde bulundu.Andre Lisbeth'i tuttu saman yığınının üzerine doğru itti.Kaçmaması için ellerini bacalarının arasına sıkıştırdı.Lisbeth küskün gözlerle Andre'ye bakıyordu , sessizliğini bozmadı.Andre derin bir iç çekerek gülümsedi.Sonra "Kendi kararlarımı kendi verebilmem , bu özgürlüğe kavuşabilmem için bazı zorluklara göğüs germemiz şart." dedi olabildiğince yumuşak bir sesle.Lisbeth bu cevabı yeterli bulmadı ve kurtulmak için çırpınmaya başladı.Andre onu zapt etmekte zorlanan kollarının ağrıdığını hissetti.Lisbeth'in gözlerinin içine baktığında heyecan verici bir duygu içini kapladı.Lisbeth'de durağanlaşıp kocaman gözlerle ona baktı.Andre gibi onunda başı dönmeye başladı.İçinden taşmakta olan duygularla neredeyse hareketsiz kaldı gözlerini Andre'den ayıramıyordu.Andre ise korkutmamak için yavaş yavaş ve dikkatlice ağırlığını Lisbeth'e doğru verdi.Sağ eliyle Lisbeth'in burnundan başlayıp dudaklarına giden yolu takip ederken gülümsemesi gittikçe

arttı.Lisbeth'İN yumuşak ve gür saçlarını okşadı."Her şey değişecek Lisbeth.Ama bunların yanında daima değişmeyecek şeylerde var.Bunun gibi..." Yumuşak bir hareketle Lisbeth'in kollarını sırtına doladı.İyice yaslandığında Lisbeth'in onu saran göğüslerini hissetti.Bir çocuğun tutuşu ve bir kadının sarılışıyla karışık bir dokunuştı bu.Andre ona doğru eğilerek nazikçe ve temkinli bir şekilde öptü ve bu öpücük her ikisini de aynı şok dalgalarıyla sarstı.

"Biliyorum biraz ani olacak ama...Bir gün bana gelinim olma onurunu bahşeder misin?"Lisbeth uzanıp Andre'nin elmacık kemiklerini elinin sırtıyla okşadı."Hiç de ani olmadı Andre , ben seni çocukluğumuzdan bu yana öyle ya da böyle hep sevdim.Yıllar çok hızlı geçmiş olsa da , güzel yüzünü her gördüğümde ya da beni kollarına her aldığımda hissettiğim şeyler..."derken...İşte tam o sırada Andre ve Lisbeth aralarında gelişen yeni bir duygunun farkına vardılar.Andre onu bir kez daha yavaşça öptü.Bir yandan dudaklarını hissetmeye çalışıyordu.Lisbeth hemen karşılık verdi ve Andre'nin bir sonraki adımını hissederek onunla ahenkli bir şekilde hareket etmeye başladı.O an içinde buldukları saman yığını , o samanlık , hatta tüm dünya yıkılsa Andre'nin ruhu duymazdı.Dudaklarıyla Lisbeth'in boynundaki bene dokunmak , elbisesinin gizlediği yumuşak göğüslerini okşamak ve onun bedeniyle bir olmak arzusu dışında hiçbir şey düşünemiyordu."Lisbeth..." diye içten fısıldadı Andre bir yandan Lisbeth'in yıpranmış korsesinin gerdiği yumuşak teni öpücüklere boğarak.Bu dokunuşlar karşısında eriyip , ona doğru yaslanan Lisbeth de "Andre..." diye mırıldanıyordu.

Ansızın , etraflarındaki bu tutku dolu hava Hector'un avludan girerek , ahıra doğru sürdüğü el arabasının gıcirtısıyla dağılıverdi.Lisbeth vakit kaybetmeden kucak dolusu samanı havaya savurarak üzerlerini örtmesini sağladı.Oldukları yerde hareketsiz , nefes bile almadan durmaya çalışıyorlardı.Lisbeth bedeninin ağırlığı altında ezilmeye başladığı Andre'ye umutsuz bir bakış fırlattı.Sonunda Hector tırnığını el arabasına attı ve avlunun dışındaki atlarla alakalı bir şeyler söylenerek ahırdan çıktı.Üzerlerindeki samanları temizleyen Andre ve Lisbeth , birbirleri önünde diz çökmüşlerdi ve kendilerini ilk kez birbirlerinin gözlerinde görüyorlardı."Ben isterdim ki...Ben isterdim ki..."dedi Andre Lisbeth'in buklelelerindeki son saman parçasını temizlerken.Lisbeth ise Andre'nin gömleğindeki samanları temizlemek isterken "Ben de ..." dedi rahatlıkla.Önce gözlerini kaçırdıysa da daha sonra hiç de tarzı olmayan bir şekilde "Kendimi artık sözlü biri olarak düşünmeli miyim?" diye sordu."Elbette...Kendini şu andan itibaren benim karım olarak düşünebilirsin güzel Lisbeth." diye cevapladı Andre.

Bir yandan da bu karanlık , iç karartıcı ahırda birbirlerine ettikleri sadakat yemininden Simon'nun ve Magdelana'nın haberi olacak olsa ne yapacaklarını düşünmeden edemiyordu.Simon...Ona hayatını borçluydu.Esas önemli olansa onun Andre'nin hayatı için nasıl bir bedel biçtiğiydi...

~Z.S.